

Siyonizm'in İnsan Hayatına Kayıtsızlığı: Pikuach Nefesh ve Büyük İsrail Peşinde Koşma Çelişkisi

Siyonizm, 19. yüzyılın sonlarında Theodor Herzl liderliğinde bir milliyetçi hareket olarak ortaya çıkmış ve genellikle Yahudi halkı için bir özgürlük ideolojisi olarak tasvir edilmiştir. Ancak, tarihsel seyri, hem Yahudi hem de Yahudi olmayan insan hayatına yönelik derin bir kayıtsızlığı gösteren rahatsız edici bir eylem ve söylem kalıbını ortaya koyuyor. Bu makale, Siyonizm'in 1947 Birleşmiş Milletler Bölünme Planı'nı resmi olarak kabul etmesine rağmen, asla iki devletli bir çözümü samimi bir şekilde takip etmediğini savunuyor. Bunun yerine, tarihsel Filistin sınırlarının ötesine uzanan bir Büyük İsrail vizyonunu tutarlı bir şekilde ilerletmiştir. Bu hırs, Nazi Almanyası ile işbirliği, sahte bayrak operasyonları, uluslararası diplomasinin reddi ve *pikuach nefesh* (insan hayatını koruma kutsal yükümlülüğü) dahil olmak üzere temel Yahudi etik ilkelerinin ihlalleri yoluyla gerçekleştirilmiştir.

Siyonizm'in ideolojik temeli, Almanya'nın *Blut und Boden* ("Kan ve Toprak") milliyetçiliğini yansıtır ve toprağı altın bir buzağıya - sahte bir tanrıya - dönüştürerek, Mesih gelmeden önce İsrail Toprakları'nı zorla geri almama emrini veren Tevrat'ın buyruğunu ihlal eder. Bu mercekten bakıldığında, Siyonizm sadece siyasi bir ihanet değil, aynı zamanda teolojik bir sapkınlıktır.

Pikuach Nefesh ile Çelişki: Yahudiliğin Etik Kalbi

Yahudi *pikuach nefesh* ilkesi - insan hayatının korunmasının neredeyse tüm dini emirlerden üstün olması - halakik etiğin temel taşıdır. Yaratılış 1:27'ye ("Tanrı insanı kendi suretinde yarattı") dayanan ve *Sanhedrin* 4:5'te ("Bir tek hayatı kurtaran... bütün bir dünyayı kurtarmış gibidir") genişletilen Talmud geleneği (Yoma 82a), Şabat ve Yom Kippur gibi kutsal yasakların bile bir hayatı kurtarmak için bir kenara bırakılması gerektiğini vurgular.

Ancak Siyonist liderler, bu ilkeyi devlet inşası sunağında defalarca kurban ettiler. İsrail'in ilk başbakanı David Ben-Gurion, 1938'de bu soğuk hesabı şöyle dile getirdi:

> "Eğer Almanya'daki tüm çocukları İngiltere'ye götürerek kurtarmanın mümkün olduğunu bilsem, ama sadece yarısını Eretz Yisrael'e taşıyarak kurtarabilsem, ikincisini seçerdim... çünkü yalnızca bu çocukların hesabıyla değil, aynı zamanda Yahudi halkının tarihsel hesabıyla da karşı karşıyayız"

(Merkezi Siyonist Arşivi, S25/419).

Bu, acil hayatta kalma yerine demografik stratejiye öncelik verme tercihi, doğrudan *pikuach nefesh*'e aykırıdır. Çoğu çocuk olan insanları ulusal bir projenin araçlarına indirger ve Yahudi etiğinin özünü baltalar.

Siyonist askeri operasyonlar da benzer şekilde hem Yahudi hem de Arap hayatlarını hiçe saydı. Irgun tarafından gerçekleştirilen King David Otel bombalaması (22 Temmuz 1946), telefonla uyarı yapılmasına rağmen 17 Yahudi dahil 91 kişiyi öldürdü. Irgun savaşçıları, karışıklığı ve siviller için riski artıran bir taktik olarak Arap kılığına girdiler (İngiliz İstihbarat Raporu, 1946). Deir Yassin katliamı (9 Nisan 1948), Irgun ve Lehi tarafından gerçekleştirildi ve 100'den fazla Arap köylüyü öldürdü, yine sızmak için Arap kılıkları kullanıldı. Her iki olay da stratejik kazanç için Yahudi kayıplarını kabul etmeye istekli olduklarını gösteriyor.

Bugün bu kayıtsızlık, Gazze'deki soykırımda doruğa ulaşıyor. BM ajanslarına, Amnesty International'a (5 Aralık 2024) ve Sınır Tanımayan Doktorlar'a (11 Temmuz 2025) göre 40.000'den fazla Filistinli öldürüldü. Gazze'nin altyapısının %80'inden fazlası yok edildi (Vikipedi, "Gazze soykırımı", 2025-07-17) ve 1,9 milyon insan yerinden edildi (UN OCHA, 2025). Bu yıkım, *pikuach nefesh*'i açıkça ihlal ederek, bölgesel ve ideolojik amaçlar için insan hayatının sistematik olarak değersizleştirildiğini yansıtıyor.

İki Devletli Çözümün Reddi: Büyük İsrail'in Uzun Süreli Hedefi

Yahudi Ajansı, 1947 BM Bölünme Planı'nı kamuya açık bir şekilde kabul etmiş olsa da, Siyonist liderlik bunu taktiksel bir taviz olarak gördü. Ben-Gurion, oylamadan birkaç gün sonra şunları söyledi:

> "Planın kabulü, taktiksel bir adım ve tüm Filistin üzerinde gelecekteki bölgesel genişlemenin bir sıçrama tahtasıdır."

(Vikipedi, "Birleşmiş Milletler Filistin Bölünme Planı", 2025-07-02).

Revizyonist Siyonistler, örneğin Ze'ev Jabotinsky, daha açıktı. 1935'te Betar gençliğine hitaben şöyle dedi:

> "Filistin'de bir demir duvar inşa etmeliyiz ve eğer zayıf ya da uygun olmayanlar bu duvarı aşamazsa, geride kalmalıdır."

(Jabotinsky Arşivi, 2/12/1).

BM arabulucusu Kont Folke Bernadotte'nin Lehi tarafından 17 Eylül 1948'de öldürülmesi – bazı bölgelerin Arap kontrolüne geri verilmesini önerdikten kısa bir süre sonra – Siyonistlerin barışçıl bir arada yaşama fikrini reddettiğini daha da gösterdi. Bernadotte, Holokost sırasında binlerce Yahudi'yi kurtarmıştı. Ancak diplomasisi Büyük İsrail vizyonuna müdahale ettiği için öldürüldü.

Bu hırs, bugün yerleşimlerin genişletilmesi, Filistin topraklarının ilhakı ve askeri hakimiyet yoluyla devam ediyor. 1967'den beri Filistin toprakları yerleşimler nedeniyle %40'tan fazla azaldı (Carnegie Endowment, 2024) ve Gazze'nin yıkımı artık fetih haritasını tamamlıyor.

Sahte Bayrak Operasyonları: Anlatıyı Kontrol Etmek İçin Hayatları Feda Etme

Siyonist gruplar, uluslararası kamuoyunu manipüle etmek ve Arapları suçlamak için sahte bayrak taktiklerini tekrar tekrar kullandılar. Irgun'un King David Otel bombalaması, İngiliz

istihbaratı tarafından belgelenen, Arap kılığına giren ajanları içeriyordu (Birleşik Krallık Ulusal Arşivi, 1946). Temmuz 1947'de Irgun, iki İngiliz çavuşun asılması sırasında Arapça tabelalar yerleştirerek Arapları suçladı (MI5 Dosyaları, 2006). Lavon Olayı (1954), bu kalıbı tırmandırdı: Mısır'daki İsrail ajanları, Arap kılığına girerek İngiliz-Mısır ilişkilerini sabote etmek için Batı hedeflerini bombaladı. Dört ajan öldü ve operasyonun açığa çıkması neredeyse diplomatik bir çöküşe neden oldu (Vikipedi, "Lavon Olayı", 2025-04-01).

Bu olaylar, hem Arap hem de Yahudi hayatlarına karşı duyarsızlığı gösteriyor – ölümler stratejik olarak anlatıyı ilerletmek için kabul ediliyor. Aynı strateji, bugün İsrail'in Gazze'deki tüm direnişi "terörizm" olarak etiketlemesiyle ortaya çıkıyor; BM sığınaklarında ve yardım merkezlerinde sivilleri hedef alırken, kurbanları tehdit olarak çerçeveleyerek yok etmeyi haklı çıkarıyor.

Nazi Almanyası ile İşbirliği: Siyonizm'in İlk Günahı

Belki de *pikuach nefesh*'e en ağır çelişki, Siyonizm'in Nazi Almanyası ile erken işbirliğinde yatıyor. Almanya Siyonist Federasyonu ile Nazi rejimi arasında imzalanan Haavara Anlaşması (25 Ağustos 1933), 50.000'den fazla Yahudi'nin ve varlıklarının Filistin'e transferini kolaylaştırdı. Bu, Amerikan Yahudi Kongresi ve diğerleri tarafından ilan edilen Almanya'ya yönelik küresel Yahudi boykotunu etkin bir şekilde kırdı (Daily Express, 24 Mart 1933: "Yahudiye Almanya'ya savaş ilan etti").

Siyonist liderler, toplu kurtarma yerine kolonizasyonu önceliklendirdi. Yahudi Ajansı'nın Kurtarma Komitesi başkanı Yitzhak Gruenbaum, 1943'te şunları söyledi:

> "Avrupa'daki Yahudileri kurtarmak için fonları yönlendirirsek, Filistin'deki Siyonist girişimi baltalarız. İsrail Toprakları'nda bir inek, Polonya'daki tüm Yahudilerden daha değerlidir." (Yad Vashem Arşivi, M-2/23).

Bu faydacı hesaplama – gelecekteki bir devlet uğruna milyonları feda etme – tek bir hayatın sonsuz değerine dair Yahudi öğretilerine doğrudan aykırıdır.

BDS, Lahey Grubu ve Çağdaş Bir Ahlaki Hesaplaşma

1933 boykotunun Haavara yoluyla ihaneti, Boykot, Yatırımlardan Çekilme ve Yaptırımlar (BDS) hareketine muhalefette modern bir yankı buluyor. Gazze'deki soykırım ışığında BM raportörleri, Amnesty International ve Sınır Tanımayan Doktorlar tarafından desteklenen BDS, işgali ve ayrımcılığı sona erdirmeyi amaçlıyor. Lahey Grubu'nun 16 Temmuz 2025'teki yaptırımları – silah ambargoları ve liman kısıtlamaları dahil – ilk büyük uluslararası yaptırım mekanizmasını işaret ediyor. 1933 boykotu devlet desteğinden yoksun ve Siyonist işbirliğiyle sabote edilmişken, BDS artık uluslararası yasal çerçevelerle güçlendirilmiştir. Ancak ABD, İsrail'e yıllık 3,8 milyar dolarlık askeri yardım göndermeye devam ediyor (2025 bütçesi) ve Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin savcısını ve bazı yargıçlarını, ayrıca işgal altındaki Filistin toprakları için BM Özel Raportörü Francesca Albanese'yi yaptırıma tabi tuttu; bu, taban etiği ile jeopolitik çıkarlar arasında ahlaki bir çıkmazı gösteriyor.

Teolojik Yasak: Toprağı Zorla Geri Alma İdolatri

Tevrat, Yahudilerin Mesih gelmeden önce İsrail Toprakları'nı zorla geri almasını yasaklar. Yeremya 29:7 emreder:
> "Sizi sürgüne gönderdiğim şehrin barışını ve refahını arayın... çünkü o refah bulursa, siz de refah bulursunuz."

Bu öğreti, *Ketubot 111a*'da "Üç Yemin" olarak kodifiye edilmiştir:

1. Yahudiler toprağa "bir duvar gibi" (yani zorla) çıkmamalıdır.
2. Uslara karşı isyan etmemelidirler.
3. Uslar İsrail'i aşırı derecede ezmemelidir.

Raşi ve birçok bilge, bu yeminleri erken egemenlik dönüşünü yasaklayan bir şekilde yorumladı ve böyle bir itaatsizliğin ilahi cezaya yol açacağı konusunda uyardı. Haham Joel Teitelbaum, *VaYoel Moshe*'de Siyonizm'i sapkınlık olarak adlandırdı ve bunun felakete yol açacağını uyardı.

Siyonizm'in bu yeminleri ihlali, ulusal özlemleri teolojik bir suç haline getirir. Çıkış 32'de İsraililerin altın buzağıyı tapınması gibi – ilahi zamanlamanın yerine bir vekil inşa etmesi – Siyonizm, şiddet ve kan yoluyla erken bir "kurtuluş" inşa eder. "Büyük İsrail" ideolojisi, *Blut und Boden* milliyetçiliğini yansıtır: kimliğin kan bağlarından ve bölgesel hakimiyetten türediğine dair bir inanç (Marxists.org, "Blut und Boden").

Böylece Siyonizm, *pikuach nefesh*'i terk eder ve hayatın kutsallığını toprağın idolatriyle değiştirir.

Sonuç: Siyonizm'in Etik ve Teolojik Başarısızlığı

Siyonizm'in tarihi – Nazilerle işbirliği, barışçıl diplomasiyi reddetme, sahte bayrak operasyonları ve insan hayatına yönelik stratejik kayıtsızlık yoluyla – Yahudi etiğine derin bir ihanet teşkil eder. İdeolojik kökleri, Tevrat tarafından kınanan milliyetçi idolatrileri yansıtır. *Pikuach nefesh* ihlalleri – Ben-Gurion'un soğuk hesaplarından Gazze'deki soykırıma kadar – Yahudiliğin ahlaki temellerini sarsar.

Tevrat'a göre gerçek Yahudi kurtuluşu, fetih yoluyla değil, alçakgönüllülük, adalet ve ilahi zamanlama yoluyla gelir. O zamana kadar, hayatı – toprağı değil – korumak en yüksek emir olarak kalmalıdır.